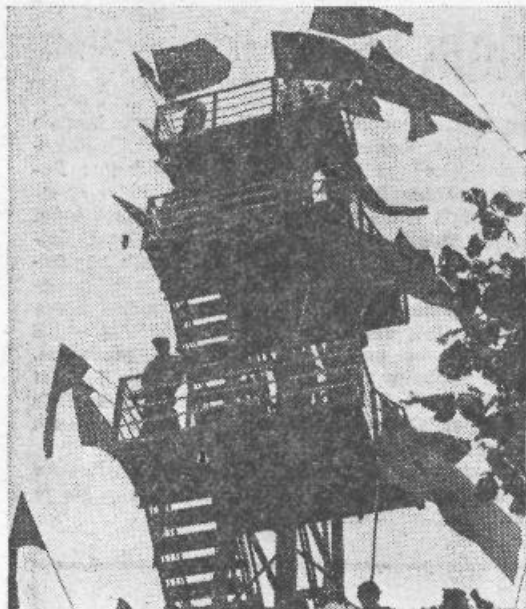
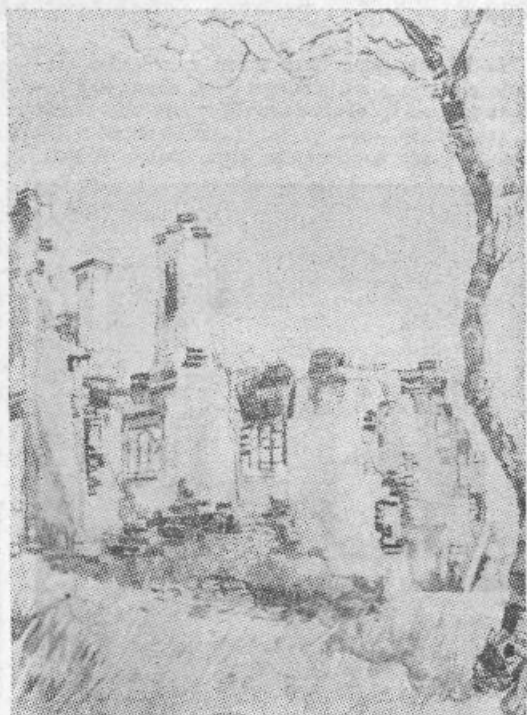

40 let požgane Rašice

Rašica v knjižici

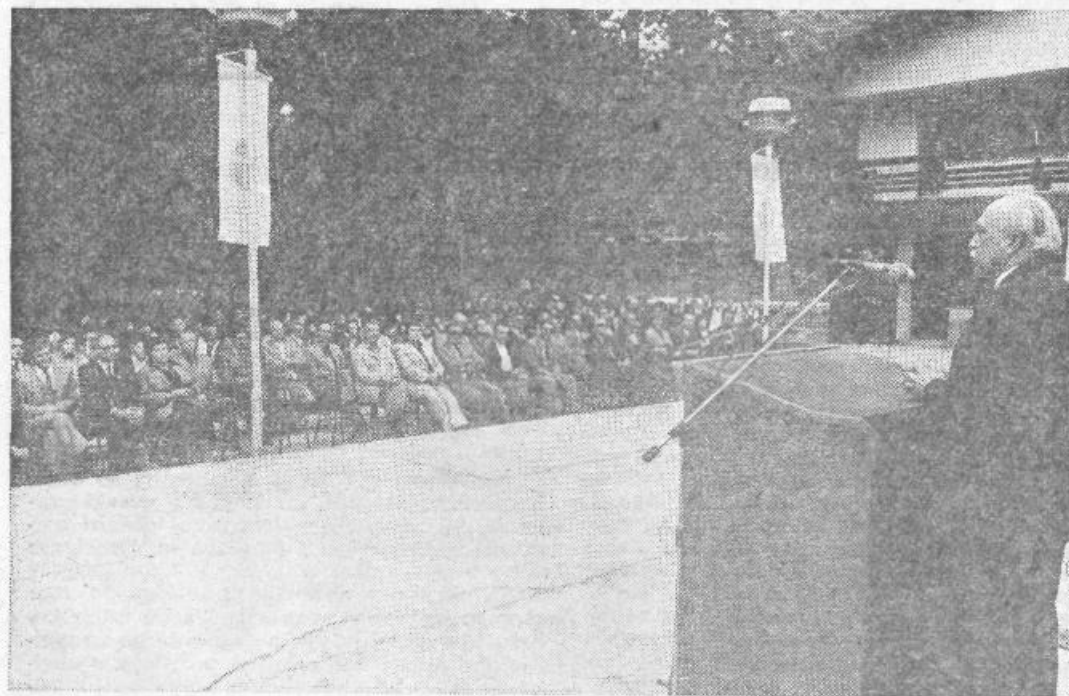

Poleti 1941 se je iz gozdov nad Rašico širil junaški odpor zaslužnega slovenskega ljudstva. Da bi ga strle, so fašistične tolpe 20. septembra 1941 požgale vas, prvo v Sloveniji, vaščane pa izgnale.

V počastitev 40-letnice požiga Rašice in 40-letnice ustanovitve 1. kamniškega bataljona so se na vrhu Rašice, poleg razglednega stolpa, kjer je ob betonskem trigonometrijskem znamenju spomenik komandirju Rašiške čete, Stanetu Koseu, zbrali nekdanji borci 1. kamniškega bataljona ter mnogi aktivisti. Zbranim borcem in občanom je spregovoril predsednik predsedstva SRS tov. Viktor Avbelj, ki je ob tej priložnosti ponovno poudaril pomen in vlogo borcev kamniškega bataljona v začetku narodnoosvobodilnega boja in kasneje, ko so ti prekaljeni borci prevzemali najodgovornejše naloge v oboroženih enotah in v povojni izgradnji.

(mlv) Ob 40-letnici požiga Rašice sta Založba Komunist in Zavod SRS za varstvo naravne in kulturne dediščine izdala kot 23. knjižico iz serije Spomeniki delavskega revolucionarnega gibanja in narodnoosvobodilnega boja na Slovenskem RAŠICA, PRVA SLOVENSKA POŽGANA VAS. Na 28 straneh z 18 fotografijami in umetniško naslovnico »Požgana Rašica« Doreta Klemenčiča-Maja nam Janez Kos opisuje in dokumentira ta pomemben dogodek v zgodovini našega narodnoosvobodilnega boja, borce Rašiške čete in pa spomenike NOB na območju delovanja Rašiške čete. Vsekakor dragocena in pomembna publikacija.

Deset let Tekstila

Delavci delovne organizacije Tekstil so proslavili 10-letnico delovanja. Na slovesnosti v Zajčji dobri je zbranim delavcem spregovoril Mitja Ribičič, predsednik RK SZDL. Delovno organizacijo Tekstil sestavlja 14 proizvodnih in trgovskih TOZD z nad 2.600 zaposlenimi, ki so lani ustvarili nad 3 milijone dinarjev skupnega dohodka, s svojimi izdelki pa se vse bolj uveljavljajo tudi na zunanjih tržiščih.

NAŠI KLICAJI!!!

V koga uperiti prst?

21. seja Centralnega komiteja ZKJ je še ostreje, kot smo o tem razpravljali do zdaj, poudarila vprašanja odgovornosti v naši družbi. O tej seji bomo sedaj na vseh ravneh prav gotovo še veliko slišali.

Vendar pa pri govorjenju o odgovornosti ne smemo pozabiti, da za neučinkovitost politike gospodarske stabilizacije še daleč ne more biti kriv le zvezni izvršni svet — pa čeprav so ga na beograjski seji velikokrat omenjali. Kako lepo bi pravzaprav bilo, če bi bil kriv le ZIS: pokazali bi s prstom nanj in če se v nekoga uprejo prsti vseh velikosti in z vseh ravní, to že ni mačji kašelj.

Samo ne pozabimo, da je dandanes veliko lažje uperiti prst v Veselina Djuranovića kot pa v direktorja naše TOZD — ali v predsednika občine oziroma katerega drugega občinskega funkcionarja, če hočete. Kajti Beograd je daleč, problem odgovornosti pa se še daleč ne začne, še manj pa konča pri vratih raznih zveznih ali republiških organov. Čeprav nam optika površne, »udobne« in neodgovorne kritičnosti zelo rada »nese« daleč stran od nas in raje višje kot bližje...

Kaj pa če o odgovornosti zato tako veliko razpravljamo, ker smo zanemarili načelo nagrajevanja po delu, za katerega smo se domenili pred dvema letoma? Če bi vsakdo vedel, da bo za slabo delo dobil manjšo nagrado, bi bila razprava o marsikaterem poglavju odgovornosti morda odveč...

Kaj pa, če hočemo priznati, da je vprašanje odgovornosti silno tesno povezano z vprašanjem kadrovanja? Smo res pazili na to, da smo na sleherni položaj ali funkcijo postavili človeka, ki naj bi bil na tej ravni sposoben opravljati svoje delo oziroma sprejemati strokovne, zanesljive in racionalne odločitve? Zavedati se moramo, da je marsikatero dejanje, ki ga okolica okvalificira kot neodgovorno, neposredna posledica nesposobnosti. Ta je v posameznih primerih sicer objektivna kategorija, kajti človek lahko da od sebe le toliko, kolikor zmore, vprašanje pa je, koliko smo v družbi storili, da bi takšne »okoliščine« preprečili.

Kaj pa, če le prepogosto pristajamo na neizprosno delovanje »Petrovega načela«, po katerem ima vsak človek svojo stopnjo nesposobnosti? Najboljšega delavca hitro porinemo v pisarno, oziroma ga potiskamo navzgor vse dotelj, dokler ne ugotovimo, da smo dobili nesposobnega vodilnega, ki nato kroži v orbiti na ravni, na kateri ga je okolica spoznala za nesposobnega...

Kaj pa, če je toliko zapletov okoli odgovornosti tudi zato, ker se nismo naučili, da moramo enako spoštovati sleherni družbeno potrebno delo in dostojanstveno sprejemati zmanjšanje ravni delovne odgovornosti — kadar nismo sposobni opravljati bolj zahtevnega in odgovornega dela?

Skratka, o odgovornosti, o 21. seji CK ZKJ bomo v teh dneh veliko razpravljali. In predno bomo začeli — stopimo no malo pred ogledalo in razmislimo, v koga bomo uperili prst!